

XII.

**To Breve fra Biskop S. Lintrup i Viborg til
Biskop F. Thestrup i Aalborg.**

Ved Overlærer *D. H. Wulff*.

1.

Nobilissime et summe venerabilis dne Episcopo, affinis¹⁾ collega et in Christo frater, multis nominibus honoratissime et conjunctissime.

Som jeg af Hjærtet takker Deres Højærværdighed for Deres meget kjærlige og fortrolige Skrivelse og Gratulation til det mig fast uformodentlig betroede Embede, saa gratulerer mig inderlig med saa fortrolig og højtæstimeret

¹⁾ Affinis bruges (ligesom frater) i Tiltale mellem Geistlige uden sin sædvanlige Betydning af noget Svogerskabsforhold.

en gammel Ven og Svogers ønskelige Conversation, som jeg gjør mig Haab om at nyde, naar Gud sender mig til Fædrenelandet, og ønsker derfor oprigtig, at den gode Gud naadig vil spare min højstærede Svoger, som til Guds Kirkes og hans Stifts Opbyggelse saa og til min Glæde og Fornøjelse, som af hans fortrolige Underretning haaber at profitere meget, og intet skal efterlade til at cultivere saa ønskelig en Venskab med. Som jeg og for faa Dage siden, da Hr. Biskop Oksen ¹⁾ gav mig den Ære af sin Visite, lod mig mærke med det pio desiderio, at som vi 4 Biskopper i Jylland har vores Stifter sam-mengrænsende, vi da een Gang om Aaret maatte samles paa Grænserne for at overlægge og forene vores consilia til det almindelige Bedste, hvormed jeg saa meget mindre tvivler, som jeg er forsikret, at vi 4, som nu ere, vel noget nær skal have lige Intention og være ligesindede og derfor vel uden nogen Difficultet skal kunne forene vore desideria. Ellers gjorde det mig meget ondt, at den gode Mag. Mummess ²⁾ Umag ved en saa uformodentlig Chicane skulde gaa tilbage, som jeg forsikrer Hr. Collegæ, Trellund ³⁾ og jeg meget stride imod, mens Decanus vandt per plura. End gjør det mig ligeledes ondt, at jeg herved skal foraarsages at gjøre nobiliss. et s. venerab. dn. affini Umag med at begjære, det De ubesværges vilde antage en Kandidat, Mr. Bering ⁴⁾, til Ordination, som skal for min Vocation længe været kaldet og nu ej længere kan tøve. Jeg havde ej gjort mig saa dristig dermed at incommodere, hvis han ej havde fremsendt mig Deres Højærværdigheds egne gode Tilsagn derom, og jeg ej

¹⁾ Biskop i Aarhus.

²⁾ Præst i Aasted og Provst over Vennebjerg Herred, siden Thestrups Eftermand som Biskop i Aalborg.

³⁾ Dengang Professor ved Universitetet i Kjøbenhavn, siden Lintrups Eftermand som Biskop i Viborg. Til hvilken Begivenhed her sigtes, vides ikke.

⁴⁾ 1720 kaldet til Præst i Romdrup.

gjærne vilde, at Herredspræsterne over den Ophold skulde have Aarsag at besværges sig. I øvrigt skal beflitte mig den Tjeneste i alle forefaldende Occasioner villigt at af-tjene. Dernæst al guddommelig Beskjærmelses og Vel-signelses Ønske samt tjenestvilligst Hilsen som til Dem selv saa og til Deres elskelige k. Børn fra mine og mig, stedse lever med al Æsteme

Deres velædle Højærværdigheds min højstærede
Svogers til al Ære og Tjeneste beredvilligste
som forbundne Svoger og Tjener
S. Lintrup.

Kjøbenhavn d. 15. Juni 1720.

2.

Nobilissime et summe venerabilis dne Episcopo, af-finis, collega et in Christo frater conjunctissime.

Det første jeg nu begynder noget at respirere af Rejsens Incommoditeter og de ved Ankomsten mig overvældende mangfoldige, næstendel ubehagelige Occupationer, kan ingenlunde efterlade, at jeg jo maa aflægge min tjenestærbødige Taksigelse for s. venerabilis dni affinis gode og fortrolige Correspondence, jeg har været beæret med den Stund, jeg var ved Universitetet, som ogsaa tilbede dens Continuation her i Landet, hvor jeg haaber baade at finde nærmere Lejlighed til at cultivere den og overflødige Materie til at conferere med ham om. Thi som mit Hjertes inderlige Ønske og faste Intention er altid at leve i fortrolig og bestandig Harmoni og i alle det almindelige Bedste angaaende Affaires at handle i Concert med Eders Højærværdighed saavelsom de andre kjære Collegis her i Landet, i fuld Forsikring, at Enigheds Gud saa visselig til sin Æres og Kirkers og Skolers Opbyggelse skal velsigne og lyksaliggjøre vor kristelig og uinteresserede Enighed, som Enigheds Fjende og Uenigheds Stifter paa et og andet Sted kjendelig betjener sig

af de geistliges (endog de fornemstes) Uenighed til alt godt at hindre og forstyrre, saa vil svogervenligst bede og formode, at nobiliss. dnus affinis et collega ej nægter mig den Frihed imellemstunde at consulere ham, som bedst her i Landet bekjendt og længst i Embedets praxi forfaren, om et og andet, Kirkers, Skolers og Hospitalers Bedste nærmest angaaende. Og om jeg dertil ved disse Linier maa gjøre en liden Begyndelse, vilde tjenstligst tillade mig hans fortrolige Tanker om efterfølgende Poster, som jeg mest er bekymret for, 1) hvor vidt han vel er avanceret med Catechisation og danske catechetiske Skoler (som Kjøbenhavn særdeles maa takke ham for) i danske Kjøbstæder og paa Landet, eller hvad Haab han vel har derom, og ved hvad Midler han enten allerede har indrettet eller agter at indrette dem. 2) Som Catechisationen og de danske Skoler paa Landet særdeles dependerer af Degnenes Conduite og Flid og denne igjen til en stor Del af deres salariis og Indkomster, saa ønskede saa meget heller af s. venerab. dno affini at informeres, i hvad Stand Degnene i hans Stift vare, og hvad Indkomst de nyde, og hvor vidt de efter Loven og kongl. rescripta naa deres Korntiende, saasom der allerede ere indløbne mangfoldige Klagemaal derom for Degnene i Stiftet overalt, og Degnene i Sælland dog nyde det rigtig. 3) Som jeg vel véd, at han, som i Skoleembedes praxi vel øvet og dreven, lader sig de publike Trivialskolers Forbedring særdeles være angelegen og uden min Erindring vel véd, at den næppe kan lade sig haabe, med mindre Skolebetjente, som enten nu ere eller herefter skulle komme, efter den kongel. Forordnings allernaadigste Løfte blive efter nogle Aars troflittige Tjeneste til anden og roligere gejstlig Tjeneste forfremmede, om ikke nobiliss. et summe venerab. dn. collega da holdt det raadeligst, at vi samtlige, hver for sig, paa én Tid (saasnart Feldt- og Skibspræsterne alle vare befordrede) med samlet Bøn indkom til h. K. Maj. og i bevægeligste terminis forestillede ham

saavel denne som de foregaaende Poster til allernaadigst Eftertanke. Til disse jeg 4) maa lægge denne mig en particuliere angaaende Post: Hvorledes og paa hvad Conditioner Eders Højærværdighed af sin Formands Arvinger annammede Bisperesidencen, og hvorledes den Sag imellem dem blev afhandlet, saavelsom ogsaa, hvad til samme Residences Vedligeholdelse er henlagt, saasom jeg ved denne Residence finder større Brøstfældighed, end vel nogen maaske skulde tænke eller paa nogen anden Sted muligen skal findes. Med mere vil ikke denne Gang incommodere Eders Højærværdighed, men næst al selvønskelig Velstands og guddommelig Velsignelses Ønske samt svoger-venligst Hilsen til E. Højærværdighed selv, elskelige k. Børn og samtlige fornemme Venner fra mine og mig, stedse leve

nobilissimo et summe venerabili dno affini
et collegæ sincere et sine fuco addictissimus
S. Lintrup.

Viborg d. 23. Augusti A. 1720.

P. S. Jeg havde nær forgjæst at erindre, det en Præst her i Stiftet ved Navn Hr. Henrik Campmann¹⁾, som har et godt Rygte hos de fleste, klagelig for mig har andraget, at hans Hustru, som er en Præsts i E. Højærværdigheds Stift, Hr. Svend Lemvigs²⁾ Datter, véd ikke af hvad Aarsager, fra ham er undviget og hemmelig rejst hjem til hendes Forældre og ikke har villet lade sig bevæge til at komme igjen til hendes Mand, med mere, som han besværges sig over hende for. Og som jeg meget vel véd, at E. Højærværdighed finder det meget scandaleus, at saadant skal offentlig forefalde i Ægteskab, helst iblandt gejstlige, saa vilde tjenstligt bede, at nobiliss. dn. affinis ubesværges vilde hos Kvindens Forældre inquirere

¹⁾ Præst i Sønder- og Nørre-Kongerslev.

²⁾ Præst i Jetsmark.

om Aarsagen til dette divortium, paa det man des lettere, naar man havde investigeret radicem mali, kunde faa det eradiceret og Enighed stiftet. Skulde Skylden findes hos Manden, skal han efter meritum causæ blive til rette sat. Det samme tvivler jeg ej paa jo vederfares Konen og hendes Forældre efter Sagens Beskaffenhed, ihvorvel *ἀγνοσία* vel var det bedste, saa længe ej vigtigere Aarsager findes til Skilsmisse, end her skal findes. Iterum vale et libertati scribentis ignosce.
